

1

— Și Mama cânta în fiecare zi? întrebă Caleb. În fiecare-fiecare zi?

Stătea pe scaun aproape de foc, cu bărbia sprijinită în palme. Se lăsa întunericul și câinii erau tolăniți lângă el pe lespezile încălzite.

— În fiecare-fiecare zi, i-am spus.

Era a doua oară săptămâna asta, a douăzecea luna asta. Să fi fost a o suta oară în tot anul? De câte ori, în ultimii ani?

— Și Papa, cânta și el?

— Da, Papa cânta și el. Stai mai departe, te rog. O să te încingi prea tare.

Își împinse scaunul mai în spate. Hârșăitul picioarelor pe dalele de piatră îi făcu pe câini să tresară.

Lottie, mică și neagră, începu să dea din coadă cu capul ridicat, dar Nick își văzu mai departe de somn.

Eu întorceam aluatul de pâine pe masa din bucătărie, când pe o parte, când pe alta.

— Ei bine, Papa nu mai cântă, zise Caleb aproape șoptit.

În cămin se rupse un buștean, trosnind. Își ridică privirea către mine:

— Cum arătam când m-am născut?

— Erai gol-goluț, i-am răspuns.

— Asta știi.

— Arătai cam așa, i-am spus ridicând aluatul albicios adunat bulgăre în palmă.

— Dar păr aveam, zise el serios.

— Da, dar prea puțin, așa că nu se pune.

— Și mama mi-a pus numele Caleb, continuă el povestea deja atât de cunoscută.

— Dacă era după mine, eu ți-aș fi zis Încurcă-lume, i-am răspuns, făcându-l să zâmbească.

— Și tu m-ai luat în brațe de la Mama, în păturica galbenă, și ea a zis...

Aștepta să termin eu povestea.

— A ziiiis...

— Și Mama a zis „Nu-i așa că e frumos, Anna?” am completat eu cu un oftat.

— Și chiar eram, încheie el.

Caleb era convins că ăsta e sfârșitul poveștii, așa că nu i-am mai spus ce crezusem de fapt atunci. Mi se păruse urâțel și obișnuit, plus că țipa ca din gură de șarpe și mirosea ceva de groază. Dar nu asta era problema cea mai mare, ci faptul că a doua zi dimineață a murit mama. ăsta era cel mai groaznic lucru legat de Caleb.

„Nu-i așa că e frumos, Anna?” Ultimele ei cuvinte către mine. În seara aia, mă culcasem cu gândul la cât de amărât arăta, săracul, și am uitat să-i spun mamei noapte bună.

Mi-am șters mâinile de șorț și m-am dus la fereastră. Afară, preria se întindea până departe și pe alocuri se întâlnea cu cerul. Deși iarna era aproape pe sfârșite, încă se mai vedeau petice de zăpadă și de gheață peste tot. Uitându-mă la drumul de țară ce străbătea chinuit câmpurile, mi-am adus aminte de dimineața când a murit Mama, acea dimineață însorită și neiertătoare.

Veniseră cu o căruță s-o ia și s-o înmormânteze. Și apoi au năvălit peste noi toți verii și unchii și mătușile, încercând să umple casa fără prea mult succes.

Apoi au plecat toți, unul câte unul. Și zilele ce au urmat au părut lungi și-ntunecoase ca zilele de iarnă, deși nu era încă vremea ei. Și nici Papa n-a mai cântat.

„Nu-i așa că e frumos, Anna?”

„Nu, Mama.”

Nu era ușor să te gândești la Caleb ca la un copil frumos. Mie mi-a luat trei zile întregi să-l îndrăgesc. Stăteam cu el în brațe pe scaun, lângă foc, în timp ce Papa spăla vasele după cină. Caleb mi-a atins ușor obrazul cu mânuța și mi-a zâmbit. Atunci am știut: când mi-a zâmbit.

— Tu-ți mai amintești cântecele ei? mă întrebă.

Mi-am întors privirea de la fereastră.

— Nu. Doar că erau despre păsări și flori. Uneori cânta și despre lună, seara.

Caleb se aplecă să o mângâie pe Lottie pe cap.

— Poate..., începu el șovăitor, dacă tu îți amintești cântecele, atunci poate o să mi-o amintesc și eu pe ea.

L-am privit mirată și ochii mi s-au umezit. În secunda următoare, Papa a intrat pe ușă odată cu o rafală de vânt și eu m-am dus să amestec în tocană. Papa m-a luat în brațe și și-a vârât nasul în părul meu.

— Ce frumos miroase tocana asta, a săpun!

— E părul meu, Papa! am râs eu.

Caleb se apropie și se agăță de gâtul tatei, care începuse să-l legene încoace și-ncolo. Câinii își ridicară capetele.

— E frig la oraș, zise Papa, și Jack e nărăvaș.

Jack era calul lui Papa, pe care-l crescuse de când era mânz.

— E un hoțoman și jumătate, murmură el zâmbitor, căci indiferent ce-ar fi făcut Jack, Papa nu și-l putea scoate de la inimă.

Am pus tocana în farfurii și am aprins lampa, apoi ne-am așezat să mâncăm. Câinii și-au mutat culcușul sub masă, sperând să prindă vreo firimitură sau să primească ceva.

Probabil că Papa nici nu ne-ar fi spus despre Sarah în seara aia, dacă Caleb n-ar fi adus vorba. Odată

vasele strânse și spălate, în timp ce Papa aduna cenușa în găleata de fier, Caleb își făcu curaj și-l întrebă:

— N-ai mai cântat de mult.

Era mai degrabă o afirmație, și o rostise ferm. Nu intenționat, ci pentru că se tot gândise la asta în ultima vreme.

— De ce? adăugă pe un ton ceva mai moale.

Papa se îndreptă încetișor de spate, lăsând să se aștearnă o tăcere lungă. Câinii îi priveau nedumeriți.

— Am uitat cântecele de odinioară, zise el în șoaptă, așezându-se pe scaun. Dar poate găsim o cale să ni le amintim.

Își ridică privirea către noi.

— Cum? întrebă Caleb curios.

Papa se lăsă pe speteaza scaunului.

— Am dat anunț la ziar. Ca să găsec un ajutor.

— Adică un fel de menajeră? am întrebat eu mirată.

Eu și Caleb ne-am uitat unul la celălalt și-am izbucnit în râs, amintindu-ne de Hilly, fosta noastră slujnică. Era durdulie, înceată, își târșâia picioarele, iar noaptea sforăia și uierat, ca un ceainic încins, și lăsa focul să se stingă.

— Nu, murmură Papa. Nu menajeră, continuă și făcu o mică pauză. Nevastă.

Caleb îl fixă cu privirea.

— O nevastă? Vrei să spui... o... mamă?

Nick își vârî botul în poala tatei și el îl mângâie pe urechi.

— Da, și o mamă, zise Papa. Un fel de Maggie.

Matthew, vecinul nostru dinspre miazăzi, scrisese și el în căutarea unei neveste și mame pentru copii. Și Maggie venise la ei din Tennessee, cu râsul ei și părul ei blond-pai.

Papa se căută în buzunar și scoase o scrisoare pe o coală albă.

— Am primit și răspuns, zise el și începu să citească:

Stimate domnule Jacob Witting,

Mă numesc Sarah Wheaton și sunt din Maine, după cum v-ați dat seama deja. Vă scriu drept răspuns la anunțul din ziar. N-am fost căsătorită niciodată, deși propuneri am primit. Locuiesc cu fratele meu mai mare, William, care urmează să se căsătorească în curând. Logodnica lui e o tânără foarte ageră și vioaie.

Dintotdeauna mi-a plăcut să am marea aproape, dar acum simt nevoia de o schimbare. Adevărul e că oriunde m-aș duce către est, aș vedea tot marea, așa că n-a fost greu să mă decid. Vă rog însă să nu mă judecați greșit. Sunt o femeie zdravănă, muncesc din greu și nu mă tem să pornesc la drum, dar nu sunt prea blândă din fire. Dacă mai sunteți interesat să îmi răspundeți, mi-ar plăcea să aflu mai multe despre copii și despre unde locuiți. Și despre dumneavoastră.

*Cu cea mai mare sinceritate,
Sarah Elisabeth Wheaton*

P.S.: Am o pisică. V-ar deranja cumva?

Am amuțit cu toții. Papa rămase cu ochii la scrisoare, citind-o din nou în gând. Într-un final am întors capul ușor și m-am uitat cu coada ochiului la Caleb. Zâmbea, așa că am zâmbit și eu.

— Ar mai fi un singur lucru, am zis eu rupând tăcerea.

— Ce anume? întrebă Papa, ridicându-și privirea.

— Întreab-o dacă știe să cânte, i-am răspuns, cu mâna pe umărul lui Caleb.

